

9. Lucruri vechi și lucruri noi în creștinism – Galateni 3¹

„Cei din credință, aceștia sunt fii ai lui Avraam” – Galateni 3.7

9.1 Introducere

La începutul acestui capitol vrem să punem un citat:

Singura cale a mântuirii este prin unirea cu Hristos. Unirea cu Hristos conduce la savurarea deplină a tuturor binecuvântărilor, indiferent dacă noi suntem dintre iudei sau dintre națiuni. Viitorul nu va revoca niciodată ce a făcut Hristos. Acestea sunt implicațiile din epistola către Galateni capitolul 3. Prin aceasta Galateni 3 este o stâncă de care părerile dispensaționale² trebuie să eșueze cu privire la viitor.³

În acest capitol vrem să analizăm dacă această eșuare va avea cu adevărat loc. Adepții acestei păreri doctrinare trebuie mai întâi să dovedească, că „unirea cu Hristos” este singura cale spre mântuire. Căci credincioșii Vechiului Testament nu erau „în Hristos”, și tot așa nici credincioșii din Împărăția de o mie de ani nu vor fi (vezi § 9.6.5), și cu toate acestea ei au parte neîngrădită la mântuire. Nu unirea cu Hristos sau a-fi-în-Hristos este decisiv, ci dacă cineva este mântuit prin sângele Domnului Isus. Atât credincioșii Vechiului Testament cât și credincioșii Împărăției de o mie de ani au fost și vor fi mântuiți pe aceeași bază ca și credincioșii din timpul de acum: prin sângele prețios al lui Isus Hristos. A-fi-în-Hristos și mântuirea prin sângele lui Isus nu sunt același lucru.

9.2 Credința – drumul binecuvântării începând de la Avraam (Galateni 3.1-9)

9.2.1 Ce înseamnă întoarcerea la Lege? (Galateni 3.1)

Apostolul Pavel a arătat în capitolul 1 că credincioșii din Galatia prin întoarcerea lor la Lege (Galateni 1.6) nu numai au disprețuit importanța lucrării lui Hristos la cruce, ci ei au discreditat și gloria Persoanei Sale ca Fiu al lui Dumnezeu. Profund mișcat lăuntric el îi

¹ Preluat din lucrarea „*Der vergessene Reichtum*” cu păstrarea împărțirii pe capitole și subcapitole. (n. tr.)

² Dispensaționalismul este o formă de interpretare a Bibliei orientată spre istoria mântuirii, legată și cu o anumită învățătură despre timpul din urmă. *Dispensation* este traducerea latină-engleză a cuvântului grecesc *oikonomia* („legea casei”), care se întâlnește în Noul Testament printre alte locuri în Coloseni 1.25 („administrarea lui Dumnezeu”), Efeseni 3.2 („administrarea harului lui Dumnezeu”) și Efeseni 1.10 („administrarea împlinirii timpurilor”). O dispensație este definită ca o perioadă de timp (epocă) în planul de mântuire al lui Dumnezeu, în care se poate recunoaște un anumit scop specific spiritual, care o deosebește de alte perioade. Ea face parte oamenilor din timpul respectiv de anumite daruri, binecuvântări și bunuri, care în alte timpuri nu au fost date sau nu vor fi date în felul acesta, și totodată îi pune pe oameni sub o anumită responsabilitate. Primordial este înainte de toate diferența între două corporații ale mântuirii (*Israel* și *Aduarea* sau *Biserica*). Una sau mai multe dispensații constituie împreună un AEON. (n. tr.).

³ V. S. Poythrees, *Understandig Dispensationalists*, Phillipsburg, New Jersey (The Presbyterian and Reformed Publishing Co.) 1994, pagina 137 (tradus), citat în J. A. Alifano, *The Pretribulation Rapture Doctrine and the Progressive Dispensational System: Are They Compatible?* (Editor Universal Publishers, US) 2005, pagina 105.

numește „fără minte”; noi am spune astăzi degajat: ați înnebunit? – Credincioșii din Galatia nu aveau înțelegerea spirituală necesară să-și dea seama încotro îi duceau învățătorii falși, cărora ei le-au dat ascultare. Aceasta nu era din cauza lipsei de inteligență; nu, lor le lipsea felul de gândire spirituală. De aceea apostolul Pavel i-a condus până la marginea concluziei îngrozitoare, că Hristos ar fi murit degeaba și moartea Sa este o greșeală mare, dacă ei se reîntorc acum la Lege (Galateni 2.21)! Argumentele apostolului le-au arătat abisul îngrozitor înaintea căruia stăteau. Ca și credincioșii din Galatia și noi creștinii credincioși de astăzi stăm mereu în pericol să ne supunem Legii, chiar dacă într-o formă schimbată.

Străduința credincioșilor din Galatia de a vrea să se pună sub Lege, era așa de gravă, că ea se asemena cu o vrăjire. Căzuseră ei pradă unei influențe demonice (asemănător cum citim în 1 Timotei 4.1 despre alte învățături rele)? Căci în practica lor tăgăduiau adevărul crucii, marele adevăr central al Evangheliei, cu toate că înaintea ochilor lor apostolul le-a „zugerăvit pe Isus Hristos ca răstignit” (versetul 1). El a vorbit așa de des despre cruce, că era aproape ca și cum Hristos ar fi fost răstignit înaintea ochilor lor. Ar fi o pierdere îngrozitoare și de neînlocuit – nu numai pentru credincioșii din Galatia, ci și pentru noi – să pierzi pe Hristos, care în dragostea Sa S-a dat la moarte pentru ei și pentru noi (Galateni 2.20)!

Când apostolul Pavel vorbește în epistola către Galateni despre moartea lui Hristos, el nu amintește moartea Sa sau sângele Său, ci crucea. Acolo unde credincioșii căutau onoarea în carne, el folosește noțiunea care vorbește despre indignare, dezonorare, blestem și ocară. Era umilitor pentru credincioșii din Galatia, că crucea era *calea* pe care s-a obținut mântuirea lor și că ea trebuia să-i caracterizeze în viața lor. De șapte ori vorbește apostolul direct despre cruce (Galateni 2.19; 3.1; 5.11,24; 6.12,14) și odată indirect (Galateni 3.13). Este posibil ca în capitolul 6 versetul 17 să găsim o referire la cruce ascunsă. Calea crucii era și este singura cale posibilă pentru mântuire, și ea exclude orice onoare pentru carne.

9.2.2 Patru întrebări adresate credincioșilor din Galatia (Galateni 3.2-5)

Însă starea credincioșilor din Galatia era mult mai gravă: prin revenirea la Lege ei nu numai au dat pe Hristos la o parte, ci ei s-au sustras acțiunii Duhului Sfânt și s-au îndreptat iarăși spre carne (firea pământească). Această îndreptare spre carne este, așa cum arată expresia, urmarea inevitabilă, căci credincioșii ori se supun acțiunii Duhului Sfânt, pe care L-au primit, ori ei sunt conduși de carne – cu toate consecințele. Așa arată apostolul Pavel în capitolul 5, că tocmai Duhul este Cel care ne face capabili pentru o viață trăită spre onoarea lui Hristos, ceea ce însă credincioșii din Galatia voiau să obțină prin Lege. Ca să zguduie pe credincioșii din Galatia și să le arate clar ce atitudine au luat ei acum față de Duhul Sfânt, apostolul Pavel le pune în versetele 2-5 patru întrebări de inimă.

9.2.2.1 Prin ce ați primit Duhul? (Galateni 3.2)

Numai aceasta doresc să aflu de la voi: din faptele Legii ați primit Duhul, sau din auzirea credinței? (Galateni 3.2)

Mai întâi el îi întreabă, pe ce bază au primit ei darul mare al Duhului: el nu pune la îndoială că ei nu ar fi primit Duhul. Dar el îi întreabă totuși, dacă ei au primit Duhul, deoarece ei înșiși ar fi făcut ceva – deci dacă ei au primit Duhul prin faptele Legii sau simplu prin credință în Hristos, în moartea Sa și în învierea Sa? La aceasta era desigur numai un singur răspuns posibil. Petru credincioșii din Galatia era total exclus să răspundă: noi am primit Duhul prin faptele Legii – și apostolul Pavel a știut exact aceasta. De aceea el nici nu dă răspuns la întrebare, ci trece imediat la întrebarea următoare.

De altfel în limba greacă cuvântul „lege”⁴ nu este însoțit de articol. Aceasta arată că nu este vorba în mod special de Legea de pe Sinai, ci de principiul legii în general. Acest principiu spune: Dumnezeu Se poartă cu mine așa cum mă port eu față de El. Exprimat altfel: dacă mă comport „bine”, Dumnezeu este „mulțumit” cu mine și mă binecuvântează, dacă mă comport „rău”, Dumnezeu Se mânie pe mine și mă pedepsește. Acest principiu îl găsim deja în Vechiul Testament: „... fă aceasta și vei trăi” (Luca 10.28; compară cu Levitic 18.5), și: „Dar va fi așa: dacă nu vei asculta de glasul DOMNULUI Dumnezeului tău ... vor veni peste tine și te vor ajunge” (Deuteronom 28.15). Prin aceasta legea se adresează omului în poziția și responsabilitatea lui ca descendent din Adam, aceasta înseamnă, el stă ca om „în carne” înaintea lui Dumnezeu (Romani 7.5).

9.2.2.2 „Așa de fără minte sunteți?” (Galateni 3.3)

Așa de fără minte sunteți? După ce ați început în Duh, acum sfârșiți în carne? (Galateni 3.3)

Întrebarea a doua trebuia să trezească mintea credincioșilor din Galatia. Voiau credincioșii din Galatia cu adevărat să-și reia poziția „în carne”? Nu ar fi fost aceasta o nebunie din partea lor? Ei și-au început cândva viața creștină cu Duhul Sfânt. Voiau ei acum să se întoarcă iarăși la Lege, ca și cum ei acum prin propriile eforturi ar putea trăi o viață fără cusur ca creștini credincioși? Eforturile proprii însemnau: prin carne. Dacă ei se întorceau la Lege, ei nu numai ocoleau pe Duhul Sfânt, ci dădeau din nou viață cărnii și îi aduceau onoare.

Apostolul Pavel face de mai multe ori clar, că credincioșii din Galatia – și în același fel este valabil și pentru noi – au fost răstigniți împreună cu Hristos și sunt o creație nouă (Galateni 2.19,29; 6.14,15). Dacă oamenii deseori își schimbă principiile sau convingerile, așa cum se rotește steagul după direcția vântului, sau deseori trebuie să și le schimbe, deoarece își dau seama că un principiu este fals sau că nu se (mai) pot ghida după el: Dumnezeu niciodată nu schimbă principiile Sale. El nu începe cu noi, la întoarcerea noastră la El, cu un drum în Duhul și apoi continuă cu carnea (compară cu versetul 3).

Carnea *nu voia* și *nu putea* să împlinească Legea, pentru că ea „nu se supune Legii lui Dumnezeu” și „pentru că nici nu poate” să se supună (Romani 8.7). Și cu toate acestea credincioșii din Galatia voiau să se îndepărteze de Duhul, singurul care este puterea vieții noi,

⁴ În limba greacă sunt două cuvinte: „lege” și „fapte”, așa că s-ar mai putea traduce și prin: „faptele legii”.

și să se îndrepte spre Lege. Dar să te îndrepti spre Lege ar fi cu adevărat nebunie, deoarece ea s-a dovedit deja a fi total fără putere și incapabilă de a face binele.

9.2.2.3 „În zadar ați suferit atâtea”? (Galateni 3.4)

În zadar ați suferit atâtea? Dacă, în adevăr, chiar în zadar! (Galateni 3.4)

Acum apostolul Pavel pune a treia întrebare. Credincioșii din Galatia au suferit pentru Evanghelia curată, care nu a fost falsificată nici prin iudaism și nici prin Lege. Să fi fost toate acestea în zadar? Prigoanele, pe care au trebuit să le îndure, le-au suferit mai cu seamă din partea iudeilor, care voiau să mențină drepturile Legii. Dacă credincioșii din Galatia se reîntorceau acum la Lege, iudeii nu ar mai fi avut nici un motiv să-i prigonească, și prigoanele ar fi încetat. Atunci prigoanele nicidecum nu ar fi fost necesare.

9.2.2.4 De unde vin lucrările de putere? (Galateni 3.5)

Cel care vă dă deci Duhul și face lucrări de putere între voi, face acestea prin fapte ale Legii, sau din auzirea credinței? (Galateni 3.5)

Acum apostolul pune a patra întrebare. Între ei au avut loc minuni ale puterii divine, și prin credința în Evanghelia ei au primit Duhul Sfânt. Erau aceste lucrări miraculoase și darul Duhului rezultatul faptului că ei au împlinit Legea? Sau ele erau rezultatul mesajului credinței, la care ei nu aveau nici o contribuție?

Nici la această ultimă întrebare apostolul Pavel nu așteaptă răspuns, căci el știe, că credincioșii din Galatia puteau să dea numai un singur răspuns. La ce se așteptau credincioșii din Galatia când au dat ascultare înșelătorilor lor și au crezut predica lor? Așteptau ei o binecuvântare mult mai mare, dacă se reîntorceau la Lege, și urmarea ar fi fost atunci lucrări de putere mult mai mari? Ei au crezut pe apostolul Pavel și au primit binecuvântarea deplină. Deci, ce voiau ei mai mult, dacă acum îi credeau pe înșelători? Apostolul îi conduce pe credincioșii din Galatia, ca din aceste întrebări retorice să tragă concluziile necesare.

La toate aceste întrebări exista numai un singur răspuns: toată binecuvântarea, pe care ei au primit-o și care s-a lăsat sintetizată în darul încununător al Duhului Sfânt; suferințele, pe care ei le-au îndurat; revelarea puterii divine în mijlocul lor – toate acestea erau rezultatul faptului că ei au primit în credință pe Hristos și lucrarea Sa, și a arătat că întoarcerea la Lege era un drum total fals. De aceea apostolul îndreaptă atenția acum spre Avraam, a cărui credință i-a fost socotită dreptate.

9.2.3 Principiul credinței (Galateni 3.6-9)

6 Așa cum „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate“. 7 Să știți deci că cei din credință, aceștia sunt fii ai lui Avraam; 8 și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți națiunile din credință, i-a vestit dinainte lui Avraam Evanghelia: „În tine vor fi

binecuvântate toate națiunile“. 9 Deci cei din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam.

9.2.3.1 De ce apostolul Pavel îndreaptă atenția spre Avraam?

Credința într-o lucrare și mărturie vizibilă a lui Dumnezeu a fost întotdeauna singura bază pe care omul putea primi binecuvântarea lui Dumnezeu.

Sunt trei motive importante, pentru care apostolul Pavel îndreaptă atenția aici spre Avraam:

1. Avraam este un exemplu deosebit pentru cineva care în timpurile Vechiului Testament a primit binecuvântare pe baza credinței lui.
2. Dumnezeu a rânduit credința pentru om să fie calea binecuvântării, *înainte* chiar să fi existat Legea. Învățătorii iudaizanți voiau să ducă pe credincioșii din Galatia înapoi la Moise. Însă Pavel le spune: voi trebuie să mergeți mult mai mult înapoi, nu până la Moise, ci până la Avraam, și la Avraam chiar înapoi până la timpul *dinaintea* circumciziei.
3. Avraam era acela care mai mult decât toți ceilalți era onorat de iudei cu cea mai mare cinste. Tocmai el, cu care adepții Legii se lăudau că este tatăl lor spiritual (Ioan 8.39), este cel care total independent de Lege a fost binecuvântat pe fundamentul credinței. Avraam a crezut pe Dumnezeu. De aceea el a fost socotit de Dumnezeu ca drept (Geneza 15.6).

Unii gândesc, că Pavel ar aminti aici pe Avraam, deoarece el voia să arate că făgăduințele date lui Avraam și-ar fi găsit acum împlinirea deplină în Adunare/Biserică. Însă aici nu este vorba nici de binecuvântările Adunării și nici de *împlinirea* făgăduințelor. Nu, Pavel arată clar despre ce este vorba: noi suntem socotiți drepti *pe baza aceluiași principiu* pe care a fost socotit Avraam, și anume credința, și suntem binecuvântați în *Urmașul* lui Avraam, Hristos. El nu dă credincioșilor din Galatia o oră de învățătură escatologică⁵ și nici nu îi învață felul în care se vor împlini profețiile; nu, credincioșii din Galatia trebuie să învețe să deosebească *principiul credinței* de *principiul faptelor* și al Legii. Pavel nu vorbește aici despre împlinirea în Împărăția de o mie de ani, când potrivit făgăduinței *toate* națiunile vor fi binecuvântate (vezi §9.6.2), deoarece nu aceasta este tema lui. El vorbește aici numai despre aceia care sunt „din credință” (versetul 9), deoarece astăzi în timpul harului numai *câțiva* „dintre națiuni” sunt mântuiți (Faptele Apostolilor 15.14), spre deosebire de timpul Împărăției de o mie de ani.

9.2.3.2 Adevărații fii ai lui Avraam

Drept urmare adevărații fii ai lui Avraam sunt numai aceia care sunt binecuvântați pe baza credinței. Descendenții *spirituali* ai lui Avraam constau din aceia care vor crede după modelul lui. Mulți fii naturali ai lui Avraam nu erau adevărații fii ai lui Avraam (compară cu Romani

⁵ Învățătura despre soarta finală a lucrurilor (a lumii și a omului)

9.6,7), deoarece ei nu credeau. Contrar, învățătorii falși iudei au încercat să convingă pe credincioșii din Galatia să se lase circumciși. Prin aceasta ei trebuiau să vină într-o poziție asemănătoare cu poziția iudeilor și era ca și cum în exterior ar fi fii ai lui Avraam. Însă aceasta ar fi fost o imitare slabă, comparată cu un israelit adevărat. Nu este voie nici să se înlocuiască harul prin Lege și nici să se amestece harul cu Legea. Căci ei erau deja de mult fii ai lui Avraam, dacă erau „din credință” (versetul 9). Ei erau credincioși în sensul cel mai profund (versetul 7). Aceasta a avut loc numai pe baza legăturii cu Hristos, cu adevăratul Urmaș al lui Avraam. Într-adevăr, circumcizia i-ar fi legat la exterior cu Avraam – dar nu era mult mai important să fi legat cu Hristos, în care se găsește totul? Acolo ce-i drept nu posedăm o legătură exterioară, dar pentru aceasta avem o legătură de viață lăuntrică.

Orice credincios din zilele de astăzi este în sens spiritual un fiu al lui Avraam și are parte la binecuvântarea lui Avraam. Vedem aceasta și în epistola către Romani capitolul 11, unde apostolul explică imaginea măslinului. Acolo devine clar: oricine este altoit în acest măslin nobil are parte de binecuvântare. Făgăduința: „În tine vor fi binecuvântate toate națiunile” (versetul 8) arată ce este această binecuvântare a lui Avraam: nu numai binecuvântare individuală pentru Avraam, ci în el este binecuvântare pentru toate națiunile. Nu numai Avraam trebuie să stea îndreptățit înaintea lui Dumnezeu și să poată primi binecuvântările, care sunt legate cu dreptatea, ci o mulțime nenumărată din toate popoarele trebuia să aibă parte de o favoare asemănătoare, și anume în el. Calea pentru aceasta ne este numită abia în versetul 16: ea este din pricina *Urmașului* lui Avraam. Conform cu Geneza 22.16-18 împlinirea trebuie să aibă loc prin „Urmașul”, Hristos. Făgăduința este confirmată mai târziu și față de Isaac și Iacov (Geneza 26.4; 28.14), și de fiecare dată este amintit „Urmașul”. După ce indicarea a fost odată făcută, ea nu mai este lăsată la o parte, căci de Hristos depinde cu adevărat totul cu privire la împlinire.

Binecuvântarea era „în Avraam”, căci Hristos era „Urmașul” lui Avraam. Dar nu aceasta este aici tema. Nu, Dumnezeu vedea în credința lui Avraam mai mult un model, prin care toți, care vor veni după Avraam și vor crede în același fel, să fie socotiți ca făcând parte din familia lui. Ca și el, și ei trebuiau pe aceeași bază a credinței să fie îndreptățiți și binecuvântați.

Este foarte important să se țină seama că de la început Dumnezeu a vrut să binecuvânteze păgânii (sau: națiunile) pe baza credinței; acest plan nu a fost făcut de Dumnezeu abia ulterior, când Israel a lepădat pe Mesia al lor. Dumnezeu l-a chemat afară pe Avraam dintre națiuni, care erau complet stricate și decăzute de la El (Iosua 24.2). Dar cu tot eșecul, și mai târziu al poporului Israel, va fi un Urmaș temător de Dumnezeu, în care toate națiunile vor trebui binecuvântate. Dumnezeu nu a vrut să îmbunătățească natura rea a națiunilor, ci prin faptul că El a pus deoparte pentru Sine pe Avraam, El voia prin el respectiv prin Urmașul lui să ducă binecuvântarea la toate națiunile.

Pentru prima dată în istoria omenirii Dumnezeu a introdus acest principiu al chemării la Avraam: să pui pe cineva deoparte pentru tine însuși și să-l chemi la o binecuvântare deosebită. El a dat făgăduințe și a binecuvântat exclusiv pe principiul *credinței*. Dacă Avraam a fost binecuvântat prin credință, tot așa și națiunile trebuiau să fie binecuvântate ca și Avraam prin credință și nu prin faptele Legii. Și această făgăduință de binecuvântare nu avea

nici o bază în ceva care ar fi fost prezent în oamenii dintre națiuni. Dimpotrivă: ei erau decăzuți cu totul în slujirea idolilor; nici măcar înaintașii lui Avraam nu au făcut excepție în privința aceasta (vezi Iosua 24.2). În același fel făgăduințele de binecuvântare nu își aveau baza care s-ar fi găsit în Avraam. De aceea făgăduința i-a fost dată nu la sfârșitul, ci la începutul drumului lui de credință. De aceea această făgăduință se bazează exclusiv pe harul, pe care Dumnezeu voia să-l dăruiască.

Dacă în versetul 9 se spune: „Deci cei din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam”, atunci aceasta nu înseamnă că în orice privință noi vom primi *aceleași* binecuvântări ca Avraam, ci numai că noi, dacă credem, pe baza acestei credințe vom fi de asemenea binecuvântați ca Avraam. Și noi obținem îndreptățirea noastră ca el din credință.

9.3 Lege sau credință (Galateni 3.10-14)

9.3.1 Blestemul Legii (Galateni 3.10)

Pentru că toți cei care sunt din faptele Legii sunt sub blestem, pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în cartea Legii, ca să le facă.” (Galateni 3.10)

Toți cei care împreună cu credinciosul Avraam stau pe fundamentul credinței, vor fi binecuvântați. În contrast cu aceștia toți, care se află pe fundamentul Legii, stau categoric sub blestem, dacă ei nu împlinesc Legea în toate punctele ei (Deuteronom 27.26). Versetul 10 nu spune că cel care nu împlinește Legea stă sub blestem, ci că acela care stă sub Lege, inevitabil stă sub blestem. Căci deoarece toți oamenii sunt păcătoși (Romani 3.10-12), nu este nimeni care să fi împlinit în totul cerințele Legii. De aceea este numai o singură consecință pentru aceia care se întorc iarăși la Lege și vor să formeze relația lor cu Dumnezeu pe baza cerințelor Legii: ei vin sub blestemul Legii. Fiecare este pierdut în momentul când el trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu pe această bază. Pentru unii s-ar putea să fie o mare realizare în ochii lor proprii, dacă a împlinit Legea într-o măsură de 95 de procente, dar blestemul îl va lovi ca și atunci când el ar fi împlinit numai 1 procent sau 99 de procente. Unii cred că la Dumnezeu este ceva asemănător unui cântar cu două talere, pe care sunt puse faptele bune și faptele rele. În funcție de care parte cântărește mai greu va fi acceptat sau respins. Acesta este un principiu la fel de blestemat ca și acela de a vrea să fi îndreptățit pe baza faptelor Legii. Căci nici măcar un singur păcat nu poate fi compensat vreodată printr-o faptă bună.

9.3.2. Îndreptățire nu prin faptele Legii (Galateni 3.11,12)

11 Iar că prin Lege nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu este lămurit, pentru că „cel drept va trăi din credință”; 12 iar Legea nu este din credință; ci: „acela care va face acestea va trăi prin ele”. (Galateni 3.11,12)

Acum se mai adaugă un argument: Scriptura spune și indirect, că îndreptățirea nu se *poate* obține prin faptele Legii. Ea arată un alt principiu de a trăi: „cel drept va trăi din credință” (Habacuc 2.4). Iudeii credeau că Legea ar fi mijlocul pentru îndreptățirea lor, conform principiului: am făcut atât cât Dumnezeu ne-a cerut prin Lege, atunci El poate fi mulțumit cu

noi. – Desigur aceasta era o rătăcire, căci propriile lor scrieri mărturiseau: „cel drept va trăi din credință”. Însă Legea nu „lucrează” pe principiul credinței, ci al faptelor: „... cine a făcut ...” (versetul 12).⁶

9.3.3 Hristos a purtat blestemul Legii (Galateni 3.13,14)

13 Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn“), 14 pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus, ca să primim, prin credință, promisiunea Duhului. (Galateni 3.13,14)

Înainte de toate un lucru este adevărat: Hristos a răscumpărat de sub blestemul Legii pe toți care stăteau sub Lege și au venit la credință, prin aceea că El a devenit blestem pentru ei. Hristos a purtat blestemul lor: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn” (Deuteronom 21.23). Legea a adus blestem în loc de binecuvântare. Binecuvântarea lui Avraam era, vorbind omenește, fără speranță pierdută. Acum vine Hristos și rezolvă problema blestemului. Dumnezeu poate iarăși binecuvânta, însă acum nu numai pe izraeliții credincioși. Acum binecuvântarea poate veni și la națiuni. Și națiunile primesc binecuvântarea lui Avraam, înainte ca Israel ca națiune să primească această binecuvântare în măsura ei deplină conform făgăduinței. În zilele noastre sunt relativ puțini iudei care vin sub binecuvântarea lui Avraam; în contrast cu aceasta va veni un timp conform cu epistola către Romani capitolul 11, când „tot Israelul” va avea parte de binecuvântarea deplină. În zilele noastre iudeii care cred în Hristos primesc nu numai binecuvântarea lui Avraam, ci și o binecuvântare care depășește cu mult pe aceasta: ei au Duhul locuind în ei și sunt pecetluiți cu El, și prin credința în Hristos poate oricine dintre națiuni avea parte de ea.

De aceea reîntoarcerea la Lege, cu scopul de a primi binecuvântare, înseamnă,

- Desconsiderarea învățăturii dată prin exemplul lui Avraam
- Ignorarea mărturiei (blestemului) Legii, pe care Dumnezeu a prezentat-o poporului prin Moise, dătătorul Legii
- Trecerea cu vederea a mărturiei prorocului Habacuc
- Jignirea lui Hristos, ceea ce este cel mai grav, căci El a murit, pentru ca să elibereze pe aceia care se aflau sub Lege și de aceea erau expuși blestemului.

Blestemul, pe care l-a rostit Legea, era o sentință desăvârșit de dreaptă. Deoarece iudeul stătea sub Lege, blestemul Legii era asupra lui. Acest blestem trebuia purtat după cum se cuvenea, pentru ca (în primul rând) iudeul să poată fi eliberat de el. Hristos a purtat acest blestem al Legii, prin aceea că El a luat asupra Sa pedeapsa pentru încălcarea Legii. În felul acesta El a

⁶ Noul Testament citează în trei locuri versetul din Habacuc 2.4: „dar cel drept va trăi din credința lui” și de fiecare dată așează centrul de greutate pe altceva. În epistola către Romani, în care este vorba în mod deosebit despre îndreptățire, accentul este pe „cel drept” (Romani 1.17). În epistola către Evrei, în care este vorba înainte de toate lucrurile de viața credinciosului în delimitare de iudaism, accentul este pus pe „trăirea prin credință” (Evrei 10.38). Aici în epistola către Galateni, în care este vorba înainte de toate de principiul credinței în delimitare de Lege, accentul este pe „din credință” (Galateni 3.11).

salvat și eliberat pe aceia care mai înainte au ajuns sub sentința Legii,⁷ dar acum credeau în El. Prin aceasta Legea și-a pierdut puterea asupra fiecărui iudeu care credea în Hristos. Însă aceasta a avut loc tocmai prin acțiunea pe care Legea o cerea ca pedeapsă pentru încălcarea Legii și prin aceasta a adevărit în cel mai înalt grad autoritatea ei, căci Hristos S-a pus pe Sine pentru ei sub pedeapsa Legii, blestemul. Aceasta a mers așa de departe că în favoarea lor El a devenit blestem – așa de mult S-a făcut El una cu aceasta.

9.3.4 Făgăduința Duhului și credința (Galateni 3.14)

9.3.4.1 Făgăduința Duhului

Pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus, ca (noi), să primim prin credință, promisiunea Duhului (Galateni 3.14).

Aici în versetul 14 se spune iarăși „noi”. Prin aceasta Pavel se referă în mod deosebit la iudei, în contrast cu adresarea anterioară la națiuni („voi”, „vouă”).

Deoarece Hristos a purtat blestemul, „zidul din mijloc al îngrădirii”, zidul despărțitor între Israel și națiuni, a fost surpat (Efeseni 2.14) și ușa spre Locul Preasfânt este deschisă. Acum binecuvântarea lui Avraam, care avea ca urmare dreptatea, vine și la națiuni prin Hristos: toți credincioșii, atât cei dintre iudei cât și cei dintre națiuni, pot primi acum Duhul Sfânt făgăduit. Această binecuvântare cuprinde mult mai mult decât a fost făgăduit lui Avraam. Hristos era pregătit să devină blestem. Pe El L-a lovit *blestemul*, pentru ca pe noi să ne poată lovi *binecuvântarea*. El a mers la cruce și prin aceasta în moarte. Însă Hristos a ieșit din moarte și astfel ca „cel din urmă Adam” a devenit „un Duh dătător de viață” (1 Corinteni 15.45). Aceasta a avut loc atunci când în ziua învierii El a suflat asupra lor și a zis: „Primiți Duh Sfânt!” (Ioan 20.22).⁸ Duhul Sfânt a venit personal pe pământ la Rusalii, ca să-Și facă locuință în cei credincioși. Numai pe drumul crucii, al învierii și înălțării la cer a Domnului Isus puteau credincioșii iudei și credincioșii păgâni de atunci primi făgăduința Duhului, și tot la fel și noi cei de astăzi.

Aici este vorba – ca întotdeauna, când este vorba de expresia „în Hristos Isus” – de principiul lui Dumnezeu. Binecuvântarea lui Avraam este în acest sens total independentă de starea și comportarea noastră⁹ și desăvârșit de sigură în Hristos. În capitolul acesta găsim două lucruri în Hristos Isus: binecuvântarea lui Avraam (versetul 14) și unitatea noastră unii cu alții, fără diferențe referitoare la descendență sau gen (Galateni 3.28).

⁷ Națiunile păcătuiesc într-adevăr „fără Lege” (1 Corinteni 9.21), aceasta înseamnă că ele nu sunt sub Lege, dar merg la fel la pierzare ca și iudeii necredincioși (compară cu Romani 2.12). Însă din Scriptură nu se poate vedea, că și națiunile stau sub blestem la fel ca iudeii, care au încălcat Legea (compară cu Deuteronom capitolele 26 și 27; Galateni 3.13), căci blestemul este urmarea faptului că iudeul a încălcat Legea. De aceea cuvântul „noi” din versetul 13 se referă numai la iudei.

⁸ Recomandăm cu privire la această temă articolul „Primiți Duh Sfânt” pe http://www.mesagerul-crestin.net/ecclesia/HTM/Primiti_Duh_Sfant.pdf. (n. tr.)

⁹ Aceasta desigur nu înseamnă că cineva, care se numește creștin, se poate comporta cum vrea el. Dacă cineva persistă într-o stare de păcat, atunci este îndoielnic, dacă el este un creștin născut din nou.

Și aici în versetele 13 și 14 avem iarăși aceeași succesiune ca în Romani 1.16: „Pentru că mie nu-mi este rușine de Evanghelie, pentru că ea este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede: atât iudeu, întâi, cât și grec.” Mai întâi este rezolvată problema iudeului, că el sta sub blestemul Legii; apoi se face liber drumul pentru națiuni, așa că și lor li se poate vesti Evanghelia. Dumnezeu într-adevăr niciodată nu a pus națiunile sub Lege, și apostolul face aici o diferențiere între iudei și păgâni. Însă Legea era o încercare pentru om în sine – Israel stă aici ca reprezentant pentru toți oamenii – și nu o încercare a unei anumite națiuni în totalitatea ei. Dumnezeu într-adevăr a dat iudeilor Legea, dar prin aceasta El a încercat pe om în general; căci în baza acestei dimensiuni universale a dat Dumnezeu Legea. Condamnarea lui Israel ca urmare a eșecului lui în această încercare a servit numai „ca orice gură să fie închisă și toată lumea să fie judecată înaintea lui Dumnezeu” (Romani 3.19). Condamnarea iudeilor este condamnarea *tuturor*. Blestemul Legii arată spre prăbușirea *tuturor*, căci *toți* erau supuși judecării morții, fără nici o excepție. Dacă blestemul, care era legat cu Legea, nu ar fi fost înlăturat, judecata ar fi fost în continuare asupra tuturor oamenilor, și nu s-ar fi putut da vreun mesaj al harului, nici pentru iudei și nici pentru păgâni.

9.3.4.2 Legătura între credință și darul lui Dumnezeu

Deja în timpul Vechiului Testament a fost făgăduit Duhul (vezi Ioel 2.28,29; Isaia 32.15). Conform cu Ioel 2.28,29 Dumnezeu va revărsa odată Duhul „peste orice făptură”. Această profeție nu se referă concret la galateni sau la credincioșii din timpul de acum, în general. Cu toate acestea principial nu era împotriva gândurilor lui Dumnezeu ca și galatenii să poată avea parte de aceasta. Nici prejudecata iudeilor și nici îndoiala lui Petru nu puteau împiedica ca Dumnezeu să dea și națiunilor Duhul Sfânt. Acest fapt avea pentru apostolul Petru autoritate suficientă să primească printre creștini pe Corneliu, un bărbat dintre națiuni (Faptele Apostolilor 10.47). Astăzi noi primim Duhul, fie iudei sau păgâni, dacă credem „Evanghelia mântuirii (noastre)” (Efeseni 1.13). În felul acesta prin credință noi avem deja astăzi parte de binecuvântarea de care se vor bucura oamenii în Împărăția de o mie de ani. Noi avem dreptul s-o savurăm mai dinainte, deoarece noi, ca și creștinii dintre iudei, de asemenea am crezut mai dinainte și deoarece noi „am sperat *dinainte* în Hristos” (Efeseni 1.12).

Însă noi primim Duhul într-un alt fel decât Îl vor primi credincioșii din timpul Împărăției de o mie de ani. În zilele noastre Duhul Sfânt Își are locuința în fiecare credincios (Ioan 14.16,17), și Adunarea este numită „Templul lui Dumnezeu” (1Corinteni 3.16). În felul acesta Duhul Sfânt este pe pământ numai în timpul Adunării. Credincioșii din timpul Împărăției păcii din viitor nu au primit în nici un loc din Vechiul Testament această făgăduință (locuirea permanentă înăuntru a Duhului Sfânt). Noi citim numai că Duhul va fi turnat „peste orice

făptură” (Ioel 2.28) și va fi pus „în voi”¹⁰ (Ezechiel 36.27; 37.14), însă nu că El va locui permanent în cel credincios.¹¹

Iudeii nu au primit¹² Duhul atunci când erau sub Lege și națiunile erau excluse. Dar acum toți oamenii s-au dovedit că sunt păcătoși, unii ca fiind fără Dumnezeu (păgânii), ceilalți ca stând sub blestemul Legii (iudeii). În moartea pe cruce a lui Isus s-a creat în sfârșit o bază pe care cei doi puteau fi binecuvântați.

Dumnezeu dăruiește credinciosului Duhul Sfânt. Aceasta este dovada că Dumnezeu nu-l mai vede ca om trăind după îndemnulurile cărnii. Dumnezeu poate da Duhul Său numai dacă s-a renunțat la principiul cărnii, aceasta înseamnă, dacă eu recunosc că prin propriile fapte nu pot fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu și că „în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” (Romani 7.18; compară cu Ioan 6.63). „Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi” (Romani 8.9). Deoarece istoria cărnii a fost încheiată în moartea lui Hristos, Dumnezeu poate după aceea să dea Duhul oamenilor.

Și în epistola către Romani capitolul 5 găsim aceeași ordine ca în Galateni 3.13,14: în versetul 1 îndreptățirea prin credință, în versetul 5 Duhul Sfânt, turnat în inimile noastre: „Deci, fiind îndreptățiiți din credință ..., pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5.1,5).

Prin moartea lui Hristos credinciosul a primit multe binecuvântări. În privința aceasta ne gândim în mod deosebit la binecuvântările specific creștine, pe care credincioșii Vechiului Testament nu le aveau (cunoștință despre filiațiunea cu Dumnezeu, viață din belșug și așa mai departe; compară cu Efeseni 1). În locul acesta însă ne este numită numai o singură binecuvântare: darul Duhului. De ce?

- Numai Duhul cunoaște lucrurile lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.10,11). Această cunoaștere formează prin Duhul relația noastră cu Dătătorul Duhului. De aceea fără Duhul noi nu putem cunoaște ce ne-a dăruit Dumnezeu (1 Corinteni 2.12).¹³ Deci El este baza pentru savurarea tuturor celorlalte binecuvântări.

¹⁰ Dacă Ioan Botezătorul vorbește despre botezul cu Duhul Sfânt, atunci probabil el se referă în mod deosebit la evenimentul din Ezechiel 36 și 37 – acest botez va fi o binecuvântare de nedescris de mare în timpul Împărăției de o mie de ani. Trebuie să reținem că în aceste capitole este vorba de restaurarea națională și de o binecuvântare națională pentru tot Israelul. Adunarea a primit botezul cu Duhul Sfânt într-un fel cu totul altul. În mod asemănător este și cu noul legământ: Și aici binecuvântarea Adunării este mult mai mare decât fagăduințele și binecuvântările noului legământ.

¹¹ De asemenea nici credincioșii Vechiului Testament nu au primit Duhul Sfânt ca locuind permanent în ei, așa cum este în cazul credincioșilor din timpul de acum, ci numai temporal. Așa de exemplu se ruga David în Psalmul 51.11: „... nu lua de la mine Duhul Tău cel sfânt” – o rugăciune pe care un creștin credincios nu o poate rosti în felul acesta, deoarece el nu poate pierde Duhul Sfânt, dacă el a fost pecetluit cu El.

¹² Însă aceasta nu înseamnă că Duhul nu venea peste anumite persoane și nu lucra în popor.

¹³ În Geneza 13.14-17 este descris foarte concret cum Dumnezeu arată lui Avraam moștenirea sa și îi cere să străbată țara în lung și în lat, ca să vadă ce i-a dăruit Dumnezeu. Însă noi nu citim că Avraam a făcut aceasta.

- Tot așa este și cu una din binecuvântările personale cele mai mari, dacă nu chiar cea mai mare: înfierea (vezi Galateni 3.7,26,29). Galateni 4 adeverește că Duhul Sfânt este – aici este numit Duhul Fiului (Galateni 4.6) – cel care ne face capabili să înțelegem această poziție, s-o savurăm și să dăm răspuns lui Dumnezeu pentru ceea ce se cuvine acestei binecuvântări: lauda, mulțumirea și adorarea.
- Primirea Duhului arată schimbarea de poziție, pe care noi o realizăm practic: acum noi nu mai suntem „în carne”, ci „în Duhul”: „Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi” (Romani 8.9). Și ca om născut din nou eu pot fi încă în carne. Aceasta nu înseamnă că eu sunt carnal, ci că relația mea cu Dumnezeu se bazează pe responsabilitatea mea naturală ca om. Eu trăiesc atunci având convingerea, că atitudinea lui Dumnezeu față de mine este dependentă de ceea ce eu sunt față de El. În definitiv în aceasta se arată o atitudine legalistă. Dar dacă dimpotrivă eu sunt în Duh, Duhul mă convinge: Dumnezeu a fost glorificat în chip desăvârșit prin Hristos; El mă vede în Hristos. În felul acesta comportarea Lui față de mine nu este determinată prin comportarea *mea*, ci prin comportarea lui *Hristos*, care a glorificat pe Dumnezeu.

9.4 Legea nu poate da la o parte făgăduința (Galateni 3.15-18)

9.4.1 O făgăduință nu poate fi schimbată (Galateni 3.15)

Fraților (vorbesc în felul omului), nimeni nu desființează un legământ confirmat, chiar al unui om, nici nu adaugă la el (Galateni 3.15).

Începând cu versetul 15 și până la sfârșitul capitolului nu mai este vorba de *lucrarea Legii asupra conștiinței*, ci de întrebarea, ce s-a întâmplat cu *făgăduința dată lui Avraam*, după ce a venit Legea. Făgăduința binecuvântării națiunilor a fost dată prima (Geneza 12) și a fost confirmată urmașului lui (Geneza 22 - Isaac). Apostolul Pavel arată cu foarte mare băgare de seamă, că urmașul, despre care vorbește acest loc din Scriptură, este de fapt Hristos Însuși. Isaac, atunci când era pe altar și a fost jertfit, era un model al lui Hristos (Geneza 22.17,18). Chiar dacă legământul cu Avraam ar fi fost numai un legământ omenesc confirmat solemn, totuși nu se mai putea adăuga ceva la el și nici nu se putea anula. Însă Dumnezeu – așa cum arată versetul 17 – S-a obligat față de Avraam prin făgăduință cu 430 de ani înainte de Lege și oarecum a consemnat binecuvântarea națiunilor în persoana lui Avraam.

Legea dată mai târziu nici nu a anulat și nici nu a schimbat legământul cu Avraam. Nu s-a adăugat pe neobservate un paragraf (așa cum s-ar putea introduce într-un contract, care ar fi în dezavantajul unuia din parteneri), care să fie așa de contrar hotărârilor principale, că prin aceasta tot contractul ar deveni fără valoare. O astfel de procedură este chiar și între oameni ilegală, și noi nu avem voie să gândim că legământul lui Dumnezeu referitor la făgăduință ar fi mai puțin obligatoriu decât documentele omenești.

9.4.2 O întrebare de gramatică (Galateni 3.16)

Iar promisiunile au fost rostite „lui Avraam și seminței lui”. Nu spune: „și semințelor”, ca multora, ci ca uneia: „și Seminței tale”, care este Hristos (Galateni 3.16).

Duhul Sfânt l-a inspirat pe apostol să lege strâns toată întrebarea de forma gramaticală a cuvântului „urmaș” din Geneza 22. Diferența fină, că aici este vorba de urmaș la singular și nu la plural, este deosebit de importantă: ea dovedește că legământul a fost încheiat de la început având în vedere pe Hristos și lucrarea Sa de răscumpărare.

În versetul 16 sunt chiar alte două astfel de finețe gramaticale, care sunt extrem de importante. Cu siguranță noi am fi scris: „Promisiunile au fost rostite lui Avraam și seminței (sau: urmașului) lui”. Însă Duhul Sfânt scrie: „Lui Avraam i-au fost rostite făgăduințele și seminței (sau: urmașului) lui”. (n. tr.: în versiunea textului în limba română formularea frazeologică este alta.) În ce constă diferența? Avraam avea făgăduințe felurite, de exemplu făgăduințe care se refereau direct la el și urmașii lui: făgăduințele pământești pentru Israel. În afară de aceasta numărul urmașilor lui va fi ca stelele cerurilor (Geneza 22.17). Însă aici în epistola către Galateni apostolul Pavel nu vorbește despre făgăduințele pentru iudei, ci de făgăduința care a fost dată națiunilor în Avraam. Și în această făgăduință Avraam nu este niciodată direct legat cu Isaac sau cu alți urmași. Aceasta ne arată de asemenea, că nu este vorba de orice făgăduință de binecuvântare dată lui Avraam. Făgăduința de binecuvântare pentru națiuni a fost dată numai lui Avraam în Geneza 12.3; Isaac, urmașul lui, nu este amintit în aceasta. Mai târziu ea este confirmată urmașului lui Avraam (Geneza 22.18).¹⁴ Însă aici Avraam nu este numit, aceasta înseamnă, că binecuvântarea nu se referă la Avraam personal, ci ea va fi activă abia în adevăratul lui Urmaș, Hristos. Această făgăduință care se referea la urmaș (în sens restrâns la Isaac, în adevăratul sens la Hristos), a fost confirmată lui Avraam direct după ce el a jertfit¹⁵ pe fiul său (Iacov 2.21) și la reprimat dintre morți (Evrei 11.19).¹⁶ Astfel *făgăduința pentru binecuvântarea națiunilor* putea să devină activă abia după ce Domnul Isus, adevăratul Isaac, a fost jertfit și a înviat dintre morți. Când este vorba de *făgăduințe specifice lui Israel*, Avraam este legat direct cu urmașul său în Geneza 13.15. Deci această diferențiere aici ne arată că în locul acesta nu este vorba de făgăduințele deosebite pentru Israel, ci de făgăduința pentru națiuni.

A treia finețe gramaticală importantă: făgăduința nu era făcută „în urmașul său”, adică *în* Hristos, ci „urmașului său”, adică *lui* Hristos, adevăratului urmaș a lui Avraam, Domnului Isus după jertfirea Sa (prezentată simbolic în Isaac) și învierea Sa. Pe aceasta se sprijină toată argumentarea apostolului. Prin aceasta Legea a fost total ocolită și lăsată la o parte și arcul extins până la întruparea ca Om a lui Hristos.

¹⁴ Este remarcabil că Pavel nu citează și versetul 17, ci numai versetul 18. În versetul 17 sunt și alte făgăduințe – făgăduințe pământești pentru Israel, acestea nu sunt făgăduințe adresate lui Hristos, ci poporului Israel. Din acest motiv nu sunt moștenire a noastră.

¹⁵ Același cuvânt ca și în Evrei 7.27 (*anaherō*).

¹⁶ Ascultarea lui Avraam era așa de desăvârșită, că Dumnezeu a privit fapta lui Avraam ca pe o jertfă reală, cu toate că el nu a omorât literalmente trupește pe fiul său.

9.4.3 Făgăduința nu va fi anulată (Galateni 3.17)

Dar eu spun aceasta, că Legea care a venit după patru sute treizeci de ani nu anulează un legământ confirmat mai înainte de Dumnezeu, astfel încât să facă promisiunea fără putere. (Galateni 3.17).

Această făgăduință dată lui Avraam a avut loc cu 430 de ani înainte de a fi dată Legea. Oricare ar fi fost intenția Legii: ea nu poate înlătura făgăduința necondiționată a lui Dumnezeu! Dacă binecuvântarea ar veni prin Lege, care era legată de condiții, atunci făgăduința nu ar mai fi necesară. Dar aceasta este imposibil, căci Dumnezeu nu poate să-și retragă cuvântul! Binecuvântarea lui Dumnezeu nu era legată de vre-o condiție, și nici de vreuna dată ulterior. Nicidecum lui Dumnezeu nu I-a părut rău ulterior că a dat făgăduințe necondiționate, așa ca El acum să ceară ulterior un „contraserviciu” de la om. Dacă aceasta ar fi posibil, omul ar putea să-și „câștige” binecuvântarea – dar aceasta nu este posibil la Dumnezeu. Binecuvântarea trebuie să rămână un cadou, un dar al lui Dumnezeu. Nu, El a dat Legea dintr-un cu totul alt motiv, care este explicat în versetul 19.

În afară de aceasta versetul 17 arată clar că Dumnezeu împlinește cu credincioșie făgăduințele Sale și nu ni le dă din nou într-o formă modificată, deoarece unele împrejurări exterioare s-au modificat. De aceasta ar trebui să țină seama aceia care gândesc că Dumnezeu a transmis Adunării făgăduințele de binecuvântare date lui Israel sau ele s-ar fi împlinit „spiritual” în sens simbolic prin Adunare.

9.4.4 Moștenirea – din Lege sau din făgăduință (Galateni 3.18)

Pentru că, dacă moștenirea este din Lege, nu mai este din promisiune; dar Dumnezeu i-a dăruit-o lui Avraam prin promisiune (Galateni 3.18).

Versetul 18 ne arată, că făgăduința necondiționată¹⁷ nu a intrat în vigoare în același timp cu făgăduința condiționată a Legii, ci deja mai înainte. Prin aceasta locul acesta este una din cele mai clare indicări, că legământul cu Avraam a fost scos din vigoare prin introducerea Legii. El va fi reintrodus în vigoare la începutul Împărăției – în același timp cu legământul nou. O relație *necondiționată* (aici legământul cu Avraam) nu poate exista în același timp cu o relație *dependentă de condiții* (aici Legea). Aceasta ar fi o contradicție în sine însăși.

Aceasta arată de asemenea, cât de fals este când iudeii mesianici gândesc că trebuie să lase pe fiii lor să fie circumciși, căci ei gândesc că legământul ar fi încă în vigoare.¹⁸ Circumcizia nu mai este aici un semn al harului lui Dumnezeu, ca la Avraam, nu mai trebuie făcut nimic prin propria putere, ci un semn pentru aroganța poporului, prin eforturi proprii să corespunzi gândurilor lui Dumnezeu cu circumcizia.

¹⁷ Cu privire la lipsa de condiții vezi § 9.6.4

¹⁸ Vezi de exemplu A. G. Fruchtenbaum, *Hebrew Christianity: Its Theology, History, and Philosophy*, Tustin (Ariel Ministries Press) 1992 (1983), p. 28-29.

Dumnezeu urmărea o altă intenție cu circumcizia: „Și Domnul Dumnezeul tău îți va circumcide inima ta și inima seminței tale, ca să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău, ca să trăiești” (Deuteronom 30.6). Tocmai aceasta voiau izraeliții din puterea proprie să obțină prin împlinirea Legii. Însă circumciderea corporală trebuia să arate tocmai că aceasta nu era posibil și era necesară circumciderea inimii din partea lui Dumnezeu. Prin aceasta circumciderea corporală a devenit o atenționare și un semn: omul pus la probă, dacă el ar fi recuperabil, nu a fost în stare să corespundă gândurilor lui Dumnezeu cu practicarea circumciziei.

Două puncte vrem să avem în vedere, pentru a evita neclarități:

1. Dacă în Avraam trebuiau binecuvântate toate națiunile (Geneza 12.3), această făgăduință este mult mai mult decât legământul cu Avraam (Geneza 15.18; 17.1-14). *Făgăduința* din Geneza 12 cuprinde toate națiunile, dar *legământul* se referă la poporul Israel.¹⁹ Chiar și în Împărăția de o mie de ani națiunile nu vor sta în legământul lui Avraam, ci ele vor fi binecuvântate pe baza făgăduinței mult mai cuprinzătoare din Geneza 12. Făgăduința din Geneza 12 respectiv 22 și legământul cu Avraam din Geneza 15 și 17 trebuie bine diferențiate.
2. Chiar dacă Legea a scos din vigoare pentru un timp lung legământul cu Avraam (Geneza 15.18; 17.1-14), totuși ea nici nu a anulat și nici nu a modificat legământul. Legământul își va avea deplina împlinire în timpul Împărăției păcii.

9.5 Funcția Legii (Galateni 3.19-29)

9.5.1 Referire la păcat (Galateni 3.19,20)

Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de Lege, până când urma să vină „Sămânța” căreia I s-a făcut promisiunea, rânduită prin îngeri, în mâna unui Mijlocitor. Iar Mijlocitorul nu este al unuia singur, însă Dumnezeu este Unul singur (Galateni 3.19,20).

Dacă Legea, care a fost dată la câteva sute de ani după Avraam, nu a avut nici o influență asupra legământului de odinioară, deci nici nu l-a anulat nici nu l-a schimbat, nu este atunci ca și cum lui i-ar fi lipsit orice definiție și însemnătate rațională? De aceea se pune întrebarea: pentru ce de fapt este Legea?

Legea a fost dată, ca să aducă clar la lumină păcatul omului. Deoarece prin Lege au fost date limite și ghiduri pentru comportarea omului, păcatul a devenit vizibil acum ca fărădelege, și omul a fost dovedit public ca vinovat. Era vorba și de clarificarea unei alte probleme care era între Dumnezeu și om: problema dreptății. Noi avem a face nu numai cu bunătatea lui Dumnezeu. Bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu nu sunt singura sursă de binecuvântare pentru noi. Este vorba și de problema, cum poate fi satisfăcută dreptatea lui

¹⁹ Dar el se referă și la alte națiuni, care vor rezulta din Avraam (Geneza 17.4-6).

Dumnezeu cu privire la nedreptatea omului. Păcatul și vina lui, care au devenit mai mult decât clare prin încălcarea Legii, trebuiau puse în ordine.

Făgăduința care a fost dată necondiționat Urmașului – și anume lui Hristos -, era o chestiune de bunătate și de aceea nu avea legătură cu problema dreptății, căci altfel bunătatea nu ar fi bunătate. Însă acum se pune problema dreptății: Ar fi Dumnezeu drept, dacă El ar *dărui* națiunilor binecuvântarea, pe care voia să le-o dea, fără contraserviciu? Sau trebuia Dumnezeu „să închidă un ochi”? Afirmția fiului mai mare (o imagine a lui Israel) din Luca 15 atinge această problemă (Luca 15.29,30). El consideră binecuvântarea, pe care tatăl o avea pentru fratele mai tânăr după ce acesta s-a întors acasă, ca nepotrivită și nedreaptă pentru el, fratele mai mare. Întrebarea referitoare la dreptate trebuia de aceea să se pună obligatoriu, și anume în primul rând pentru că omul *cerea* dreptate. Pentru aceasta a fost dată Legea. Omul a fost făcut așadar prin Lege răspunzător, să practice dreptatea și să umble în această dreptate înaintea lui Dumnezeu; el ar fi trebuit să fie drept înaintea lui Dumnezeu. Legea însă a arătat clar că păcatul este încălcarea Legii – și anume, acestei Legi – și prin aceasta a dovedit că omul nu corespundea acestei cerințe. Dar deoarece Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt, El nu poate să treacă simplu cu vederea peste păcat. Legea arăta cerințele ei și amenința cu pedepse în cazul încălcării ei, și pe care Dumnezeu le pretindea. Deci după ce Legea a dovedit că omul nu posedă nici o dreptate, ea arată de asemenea, că sufletul care păcătuiește trebuie să moară (Ezechiel 18.20). În felul acesta dreptatea lui Dumnezeu cere judecarea păcătosului.

Păcatul era într-adevăr prezent înainte de a fi Legea, dar el a devenit pe deplin clar abia prin Lege. Abia Legea a trezit toată puterea voinței rele a omului (această temă este descrisă detaliat în epistola către Romani capitolul 7). Omul a arătat disprețul lui față de Dumnezeu prin aceea că el a încălcat interdicția, pe care Legea lui Dumnezeu a pus-o între el și poftele lui. Pe baza acestei încălcări a Legii, conștiințele oamenilor au fost apelate. Lor li s-a dovedit clar, că Dumnezeu trebuie să-i judece pentru aceasta. Când a venit Legea, au dispărut toate impreciziile; căci toți cei care stăteau sub Lege nu mai puteau spune că au făcut din neștiință. Dacă ei ar fi venit la judecată din cauza încălcărilor de Lege, nu ar fi fost nici măcar un abur de scuză. Deci Legea a fost intercalată între făgăduința dată lui Avraam și împlinirea ei, pentru ca să facă vizibilă starea morală a omului.

Împrejurările în care a fost dată Legea – cu înger și un mijlocitor (versetul 19) – au arătat de asemenea că ea nu era un mijloc pentru împlinirea făgăduinței. Dumnezeu a dat urmașilor lui Avraam o făgăduință necondiționată, și anume direct, aceasta înseamnă fără nici o mijlocire. Desigur Dumnezeu va împlini această făgăduință, căci El este Dumnezeu. Dar când a fost dată Legea, nu a venit nimic nemijlocit și direct de la Dumnezeu: Legea a fost rânduită prin mijlocirea îngerilor (versetul 19). Nu era, ca la Avraam, Dumnezeu Însuși, care Se obligă exclusiv prin Cuvântul Său față de acela în favoarea căruia făgăduința trebuie să fie împlinită. După voia lui Dumnezeu îngerii, care nu au nici o parte la făgăduințele însăși, trebuiau să îmbrace instituirea Legii cu gloria demnității lor (vezi Faptele Apostolilor 7.38; Evrei 2.2).

Dumnezeul îngerilor și al lui Israel era despărțit de popor, ascuns în Sfânta Sfințelor, înconjurat de nori, foc și întuneric de nepătruns. El era înconjurat cu glorie, dar maiestatea Lui producea groază. El nu putea să Se reveleze pe deplin. Făgăduința a dat-o *Dumnezeu* personal,

Legea însă avea nevoie de un *mijlocitor*: Moise. Faptul că este un mijlocitor, în mod necesar are ca premisă existența a doi parteneri de legământ, așa cum spune versetul nostru. Dumnezeu este unul din Partenerii legământului. Cine este celălalt? Omul! Moise a adus celuilalt partener de legământ cuvintele lui Dumnezeu și a adus lui Dumnezeu răspunsul lui Israel, care s-a obligat să împlinească totul (Exod 19.8). Deoarece în cazul acestui legământ era vorba de fapte, de ascultare din partea partenerului de legământ, a omului, se prevedea deja eșecul (Exod 32). Făgăduința dată Urmașului, Hristos, dimpotrivă, depinde exclusiv de Dumnezeu Însuși, care este *Unul* (versetul 20). Dumnezeu, care a dat făgăduința, este *Unul* sau *un singur* Partener. Dumnezeu acționează în împlinirea făgăduinței Sale pe baza propriei suveranități și nu are nimic ca premisă din partea omului în cadrul acestei împliniri. Nu există un al doilea partener.²⁰

9.5.2 Dreptatea nu poate veni din Lege (Galateni 3.21,22)

21 Este deci Legea împotriva promisiunilor lui Dumnezeu? Nicidecum! Pentru că, dacă ar fi fost dată o lege care să poată da viață, cu adevărat dreptatea ar fi din lege; 22 dar Scriptura a închis toate sub păcat, pentru ca promisiunea să fie dată din credința în Isus Hristos, celor care cred. (Galateni 3.21,22)

S-ar putea trage concluzia că Legea trebuie în orice caz să fie în contradicție cu legământul făgăduinței, dacă nu îl completează. În privința aceasta apostolul spune: Nicidecum! (versetul 21). Căci Legea „a intervenit” (Romani 5.20) și nu putea – așa cum au arătat versetele anterioare – să întrească legământul cu Avraam. Dar ea nu putea nici să anuleze sau să facă de prisos legământul, ca pe ceva care este în contradicție cu ea. Dar dacă ar fi fost dată o lege, care putea să dea viața, omul ar fi fost drept pe baza unei dreptăți câștigate de el însuși: prin împlinirea legii. În felul acesta el ar fi putut primi viață divină, și făgăduința ar fi fost de prisos.

Dar Dumnezeu nu avea intenția să îndreptățească pe om prin Lege, căci atunci El ar fi prevăzut-o cu putere să dea viață. Legea cerea ascultare, amenința cu pedeapsa și condamna la moarte pe cel care o încălca. Însă cerința Legii și amenințarea din partea ei nu a produs nici o schimbare în comportare. De aceea era necesar un singur lucru: omul avea nevoie de o cu totul altă viață, o viață prin care pentru el să fie la fel de la sine înțeles să împlinească Legea, precum el până atunci a încălcat-o. Am văzut deja, că nu aceasta era intenția lui Dumnezeu cu Legea. Mai degrabă Legea trebuia să dovedească: toți oamenii stăteau sub păcat și aveau nevoie de făgăduință prin har. Căci fiecare om, fie el dintre iudei sau dintre națiuni, este prin natura lui un păcătos: *fără* Lege el este un sclav al legăturilor lui păcătoase, și *sub* Lege el dovedește incapacitatea lui de a împlini Legea.

Însă Legea condamnă pe toți din cauza păcatului și arată că omul nu poate obține binecuvântarea prin eforturi proprii. Așa se dovedește necesitatea făgăduinței. Și aceasta este pentru aceia care cred.

²⁰ Aici nu este vorba de Hristos ca Mijlocitor, „care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți” (1 Timotei 2.6), ci exclusiv de problema făgăduinței. Și în acest context nu este nici un mijlocitor.

De ce în Împărăția de o mie de ani Legea va juca iarăși un rol? Legea va fi într-adevăr practică iarăși în „lumea locuită care va veni“ (Evrei 8.8-10), însă nu ca bază pentru obținerea dreptății. Dumnezeu va arăta clar în Împărăția păcii, că nimic nu era insuficient la Lege, și El va scrie Legea pe inima omului. În puterea Duhului omul va fi atunci capabil să împlinească Legea.

9.5.3 Legea ca „îndrumător” (Galateni 3.23-26)

23 Dar, mai înainte de a veni credința, eram păziți sub Lege, închiși pentru credința care urma să fie descoperită. 24 Astfel că Legea a fost îndrumătorul nostru spre Hristos, pentru ca să fim îndreptățiți din credință. 25 Însă, după ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumător; 26 pentru că toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus.

Până când a venit Hristos, Legea a avut rolul unui supraveghetor și menținea o oarecare autoritate. Prin aceasta era ținută în frâu răutatea naturii omenești. Când a venit Hristos, a fost introdusă o nouă ordine a lucrurilor: „însă, după ce a venit credința” (versetul 25). Ce înseamnă aceasta? Nu era credință la cei din vechime? Desigur, era! La toți sfinții Vechiului Testament găsim credință, așa cum dovedește Evrei 11 și Habacuc 2.4. Însă în timpul Legii, Legea era principiul relațiilor cu Dumnezeu. Când a venit Hristos, a fost arătată credința în Hristos ca principiu al relațiilor cu Dumnezeu. Deci subiectele credinței erau prezente, și anume Persoana, lucrarea și gloria lui Hristos, și credința a fost recunoscută public ca fiind calea – și anume, ca singura cale – pe care un om poate veni la Dumnezeu și totodată poate fi îndreptățit, respectiv binecuvântat. În acest sens „a venit credința” și prin aceasta a început o epocă cu totul nouă.

Prin credința în Hristos Isus noi am primit locul privilegiat de „fii ai lui Dumnezeu”; de aceea nu mai este necesar un educator sau tutore. Acum este posibilă relația directă (nemijlocită) cu Tatăl Însuși. În versetul 26 este clar vorba despre „fii”, nu despre „copii”. Credincioșii sub Lege erau asemenea minorilor; deci ei stau sub supravegherea unui educator sau supraveghetor. În afară de aceasta izraeliții se aflau sub pază, aceasta înseamnă, Legea veghea asupra lor ca „să nu depășească limita”. Ei erau într-adevăr despărțiți de națiuni, dar nu erau mai puțin vinovați decât acestea. În timpul de acum un credincios este ca un tânăr major, și el nu mai este sub pază, ci în libertate. El a lăsat deci starea de minor înapoia sa și își ocupă locul – în sens spiritual – de fiu în casa Tatălui său.²¹ Un copil (mic) minor se așteaptă ca tatăl lui să se intereseze de nevoile lui; un fiu major dimpotrivă, se interesează de ceea ce îl interesează pe tatăl său.

Acest gând măreț al înfierii, punctul culminant al acestei epistole, este continuat în primele versete ale capitolului 4. Să ne gândim la faptul, că la trecerea de la versetul 25 la versetul 26 apostolul schimbă surprinzător vorbirea sa și în loc de „noi” scrie „voi”, ceea ce de fapt ar fi

²¹ Prin expresia „casa Tatălui” nu ne referim la casa Tatălui unde cândva în cer va fi locuința noastră, ci mai mult la poziția pe care o au fiii – creștinii credincioși – înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu Tatăl întâmpină cu încredere pe fiii Săi maturi, deoarece ei au trecut de starea de minori. Odinioară această schimbare de poziție de la starea de copil la starea de fiu a fost sărbătorită cu bucurie mare în diverse culturi; prin aceasta a devenit foarte clar, că începând de acum fiul a fost introdus în toate treburile tatălui, că toți slujitorii îl vor întâmpina cu respect și că el posedă încrederea deplină din partea tatălui.

fost de așteptat să scrie: *noi* toți suntem fii ai lui Dumnezeu. – Aceasta ar fi fost adevărat în aceeași măsură, dar el scrie „voi” – voi, credincioșii dintre națiuni; voi, „câinii” de la masa celor bogați (Matei 15.27); voi, cei care ați fost „înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12). Ce surpriză! Ei trebuiau nu numai să primească un loc, ca acela pe care îl posedau iudeii, ci să ocupe locul cel mai înalt, care era posibil: locul dragostei lui Dumnezeu, al unui fiu al lui Dumnezeu. În capitolul 4 versetele 1-7 citim ce cuprinde acesta:

1. Înfierea noastră era scopul pentru care Dumnezeu a trimis pe Hristos în lume (versetele 4 și 5).²²
2. Dumnezeu nu a trimis pe Hristos sau pe Isus sau pe Domnul nostru – nu, El a trimis „pe Fiul Său”, ca să ne facă fii „ asemenea chipului (modelul) Fiului Său” (Romani 8.29). Dacă vrem să învățăm ce înseamnă înfierea, atunci trebuie să privim pe Fiul, pe care L-a trimis Dumnezeu.
3. Dar aceasta nu este totul: El ne-a dăruit și Duhul Fiului Său, pentru ca noi să putem înțelege această poziție și să ne bucurăm de ea. (versetul 6)
4. Duhul Sfânt ne face să ne adresăm Tatălui nostru ceresc cu aceeași încredere, da, cu aceleași expresii de intimitate ca și Domnul Isus Însuși: „Ava, Tată” (versetul 6; compară cu Marcu 14.36).
5. Prin aceasta Dumnezeu primește de la fiii Săi răspuns la dragostea pe care El o dăruiește fiilor Săi.
6. Înfierea este în contrast cu distanța stării de minoritate (versetele 1-3). Fiii sunt moștenitori și au parte de tot ce aparține tatălui (versetul 7). Tatăl poate discuta cu fiii despre interesele sale. Așa poate Tatăl ceresc să aibă acum părtașie cu fiii Săi de subiectul interesului Său: singurul Său Fiu preaiubit. Gândurile fiilor se preocupă acum și cu ceea ce umple inima Tatălui. Și ei se bucură de gloria Preaiubitului.

Vedem cât de mărețe sunt binecuvântările pe care noi le primim astăzi – fiecare din noi, fie el tânăr în credință sau mult mai înaintat în credință și „matur” -, și cât de mult depășesc ele binecuvântarea lui Avraam.

„Spre Hristos” (versetul 24) nu înseamnă că funcția Legii era întrucâtva să ne conducă „la Hristos”. Aici este vorba numai de o afirmație temporală. Așa cum în Babysitter copiii sunt păziți *până* când părinții vin acasă, și nu ca să-i ducă la părinți, tot așa Legea a păzit pe izraeliți *până* a venit Hristos.

²² Efeseni 1.5,6 ne arată că această binecuvântare este nu numai pentru noi, ci și pentru Dumnezeu Tatăl Însuși, „după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său”.

9.5.4 Toți una în Hristos (Galateni 3.27-29)

27 Pentru că toți câți ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos. 28 Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți una în Hristos Isus: 29 iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci „sămânța“ lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii. (Galateni 3.27-29)

Versetele 23-29 ne arată patru binecuvântări pe care noi le avem în avantaj față de credincioșii Vechiului Testament:

1. Noi suntem „fii ai lui Dumnezeu” (versetele 23-26) și prin aceasta suntem între noi „numai” frați (vezi punctul 3 în continuare).
2. Noi „ne-am îmbrăcat cu Hristos” (versetul 27). Prin botezul nostru am mărturisit, că ne-am îmbrăcat cu Hristos. Prin aceasta exprimăm că dorim să ne trăim viața pentru Hristos. Dacă ne-am lăsa circumciși, atunci am ocupa poziția unui iudeu și prin aceasta ne-am obliga să împlinim Legea, ca să devenim îndreptățiți. Dacă ne-am fi lăsat botezați cu botezul lui Ioan Botezătorul, atunci am fi îmbrăcat mantaua pocăinței publice și ne-am fi obligat să credem în urmașul lui, în Hristos. Însă noi ne-am lăsat botezați pentru Hristos și prin aceasta am îmbrăcat pe Hristos și ne-am obligat să trăim viața pentru Hristos. Dacă suntem fii liberi ai lui Dumnezeu, atunci trebuie să trăim corespunzător acestei poziții. Aceasta nu înseamnă nimic altceva, decât că Hristos este văzut în noi. Botezul arată spre moarte (Romani 6.3). Legea avea a face cu un om viu, un om în carne. Moartea lui Hristos a înlăturat această stare (Romani 7.1 și versetele următoare); omul în carne a fost juridic înlăturat dinaintea lui Dumnezeu. Prin aceasta Legea și-a pierdut punctul de legătură. Prin moarte ne identificăm cu moartea lui Hristos și prin aceasta părăsim domeniul de stăpânire al Legii; prin botez suntem făcuți una cu Hristos ca Cel mort și înviat. Această latură are a face în mod deosebit cu poziția noastră pe pământ în mărturia înaintea lumii.
3. Noi suntem „în Hristos Isus” (versetul 28) și de aceea uniți cu Hristos ca Omul glorificat în cer. Această latură are a face în mod deosebit cu poziția noastră înaintea lui Dumnezeu: când Dumnezeu privește la noi, atunci El vede pe Hristos. De aceea Hristos este pentru toți credincioșii Etalonul comun și unic în relația lor cu Dumnezeu. După ce Hristos a murit și a înviat, bobul de grâu aduce „mult rod” (Ioan 12.24): credincioși, care toți au aceeași viață din El. Toți au voie să aibă nemeritat parte în același fel la răsplătirea pe care Hristos a primit-o de la Dumnezeu pentru lucrarea Sa. Pe această bază sunt înlăturate toate diferențele, oricare ar fi ele, naționale sau sociale sau de gen.

Înlăturarea acestor *diferențe* în Hristos nu este tema principală a acestui verset.²³ Finalul „... pentru că toți sunteți *una* în Hristos Isus” arată mai degrabă spre

²³ Aici nu se învață că aceste diferențe nicidecum nu ar mai avea vreo importanță. Aceste diferențe au fost într-adevăr înlăturate în Hristos Isus și în viața de înviere nu mai au nici o importanță; însă nu înseamnă că ele au fost

unitate. Toți care au îmbrăcat această haină „Hristos”, *sunt* una în Hristos. Este creată o personalitate nouă în Hristos, „un om nou” (Efeseni 2.15). Există acum o comunitate nouă de oameni, care cred în Hristos, și El Însuși este Capul, care unește, și punctul central, în jurul căruia ei se adună. Noi nu suntem *egali* – pentru acest țel s-a luptat în revoluția franceză și în comunism; ce urmări îngrozitoare a avut aceasta, s-a văzut. Nu este vorba de o astfel de „egalitate”, când Scriptura depune mărturie, că în Hristos toate diferențele au fost anulate. Noi posedăm acum aceeași viață, viața lui Hristos, avem același Duh, pe Duhul Sfânt, și avem aceeași haină, Hristos – din cauza aceasta noi suntem totuși una fără exterminarea individualității noastre.

4. Noi suntem „ai lui Hristos”. Deoarece noi Îi aparținem, noi suntem în sens spiritual urmași ai lui Avraam și în consecință moștenitori, nu după Lege, ci după făgăduință. Dacă aici se vorbește despre „moștenire”, atunci nu este vorba despre o anumită moștenire – noi moștenim binecuvântarea -, ci că făgăduința vine și asupra noastră cei dintre națiuni, care de asemenea credem. În Galateni 3.7 urmași ai lui Avraam sunt aceia care sunt „din credință”; aici în versetul 29 sunt aceia care aparțin lui Hristos. Grupa celor din versetul 7 („cei care sunt din credință”) este desigur mai mare decât grupa celor din versetul 29 („ai lui Hristos”) și include pe ultima. Iov, Rahab, Rut și Itai de exemplu, într-adevăr nu erau din Israel, dar cu toate acestea nu aparțineau grupei celor „în Hristos”, cu toate că erau „din credință”.

Apostolul revine aici încă o dată la faptul că noi am devenit moștenitori ai lui Avraam. Avraam a crezut pe Dumnezeu și a fost îndreptățit. Binecuvântarea pentru credință, pe care noi o primim ca moștenitori ai lui Avraam, deoarece noi suntem în Hristos și de aceea moștenim împreună cu El, este pe parcursul timpului principial aceeași. Ea nu cuprinde mai mult decât binecuvântările pe care le-au primit și toți credincioșii din toate timpurile. Însă noi posedăm această binecuvântare într-o măsură mult mai deplină decât Avraam, căci noi cunoaștem baza desăvârșită a îndreptării în moartea, în sângele și învierea lui Hristos.

Desigur această binecuvântare se bazează întotdeauna – și în timpul lui Avraam²⁴ – pe faptul venirii lui Hristos în lume. Deoarece El a devenit Om, El a devenit potrivit cu Matei 1.1 „Fiu al lui Avraam”. Noi putem avea parte de înfierea și binecuvântarea lui Avraam numai pentru că Hristos a murit și a înviat. Această binecuvântare a lui Avraam cuprinde desigur nu atât de mult ca binecuvântarea înfierii, despre care apostolul a vorbit mai înainte (versetul 26), și anume că credincioșii au devenit fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos. Cu toate acestea el amintește aici încă o dată legătura cu Avraam, deoarece credincioșii din Galatia voiau prin circumcizie și împlinirea Legii să ajungă sub binecuvântarea lui Avraam. Ce-i drept și Rut, de exemplu, avea o legătură cu Dumnezeu (Rut 1.16), chiar și înainte de legătura ei cu Boaz, dar

înlăturate și în creație sau în Adunare. În Adunare de exemplu diferențele între bărbat și femeie sunt foarte importante, așa cum rezultă din 1 Corinteni 11.3-16; 14.34,35 și din alte locuri.

²⁴ „... pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu” (Romani 3.25,26).

un păgân, care credea în Dumnezeu lui Israel, prin aceasta nu era încă un primitor al făgăduințelor lui Dumnezeu. Însă credincioșii din Galatia voiau cu plăcere aceasta. Ei nu erau mulțumiți să primească binecuvântările oarecum numai „pe lângă altele”, ca fărâmiturile de pâine care cădeau de la mesele stăpânilor pentru câini (compară cu Matei 15.27). Dumnezeu a dat binecuvântări lui Avraam, și ei sperau să aibă parte de ele prin circumcizie (vezi Geneza 17.9-11). Dumnezeu a dat Legea și a legat făgăduințele de ea, și prin împlinirea Legii ei voiau deci să primească aceste făgăduințe. Însă Pavel le arată clar: ei nu primesc nici un avantaj dacă se așează sub Lege, ci dimpotrivă numai dezavantaje (vezi Galateni 3.10,23). Dreptul deplin la moștenirea făgăduinței lui Avraam îl aveau deja, deoarece ei erau în Hristos.

Binecuvântările noastre propriu-zise specific creștine, așa cum de exemplu le găsim în epistola către Efeseni, dimpotrivă nu sunt în legătură cu întruparea ca Om și moartea lui Hristos, ci cu glorificarea Lui și cuprind mult mai mult decât binecuvântarea lui Avraam. Ele își au originea nu în Avraam, ci erau deja înainte de întemeierea lumii în inima lui Dumnezeu și se refereau la lucruri despre care Avraam nu știa nimic.

9.6 Întrebări referitoare la Galateni 3

9.6.1 Evanghelia lui Pavel pentru Avraam (Galateni 3.8)

Și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți națiunile din credință, i-a vestit dinainte lui Avraam Evanghelia: „În tine vor fi binecuvântate toate națiunile” (Galateni 3.8).

Întrebare: Se spune: „Pavel spune, că Evanghelia, pe care el a predicat-o, era și mijlocul pentru mântuirea lui Avraam (vezi Galateni 3.8).”²⁵ Se poate aici pune vestea bună pe același nivel cu Evanghelia pe care a predicat-o Pavel?

Răspuns: Acesta este felul de a gândi specific al acelor pentru care „mântuirea” este totul. După părerea lor cuvântul „Evanghelie” respectiv traducerea „Veste bună” din capul locului totdeauna înseamnă numai un singur lucru: mântuirea. Este de neînțeles cum cineva, care nu pleacă de la o anumită părere preconcepută, având în vedere epistola către Romani capitolele 1 - 8 sau 2 Corinteni 4, poate ajunge la un astfel de gând. Conținutul Evangheliei este umplut în epistola către Romani și în epistola a doua către Corinteni cu conținuturi total necunoscute lui Avraam: pace cu Dumnezeu, „a fi în Hristos”, „gloria lui Hristos”. Vestea bună, Evanghelia, are astăzi după moartea, învierea și înălțarea la cer a lui Isus un cu totul alt caracter decât vestea bună adusă lui Avraam, chiar dacă „Evanghelia” lui Avraam este inclusă în aceasta. Însă nici „vestea bună” adusă lui Avraam nu vorbește lui Avraam despre „mântuire”, ci de „binecuvântare” pentru popoare. Ce era această veste bună stă scris explicit după două puncte: „În tine vor fi binecuvântate toate națiunile”. Nu era vorba nici de mai mult și nici de mai puțin.

²⁵ W. E. Cocs, *An Examination of Dispensationalism*, Philadelphia (The Presbyterian and Reformed Publishing Co.) 1963, p. 58 (tradus).

9.6.2 Este valabilă astăzi pentru Adunare binecuvântarea lui Avraam? (Galateni 3.6-9)

6 Așa cum „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate“. 7 Să știți deci că cei din credință, aceștia sunt fii ai lui Avraam; 8 și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți națiunile din credință, i-a vestit dinainte lui Avraam Evanghelia: „În tine vor fi binecuvântate toate națiunile“. 9 Deci cei din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam. (Galateni 3.6-9)

Întrebare: Nu învață Galateni 3, că toate binecuvântările, care au fost făgăduite lui Avraam, au fost acum trecute Adunării?²⁶

Răspuns: Apostolul arată clar, că toți credincioșii din toate timpurile devin îndreptățiți pe aceeași bază: pe baza credinței. Acest fapt însă nu înseamnă că toate făgăduințele, pe care Avraam le avea cu privire la pământul acesta (de exemplu Geneza 15.18-21), ar fi trecute acum la credincioșii din timpul actual. El nici nu se schimbă din cauză că noi în Hristos avem parte de făgăduințele care I-au fost confirmate Lui, adevăratul Urmaș al lui Avraam, pentru că noi „am sperat dinainte în Hristos” (Efeseni 1.12).

Cel puțin șase puncte vorbesc împotriva, că făgăduințele făcute lui Avraam au trecut acum asupra Adunării:

- În epistola către Galateni capitolul 3 nu este vorba de Adunare ca atare, ci de un cerc cu mult mai mare. Adevărații urmași ai lui Avraam sunt și credincioșii adevărați din Israel, precum și credincioșii dintre națiuni (de exemplu Rut) și după timpul Adunării.
- Aici este vorba de credincioși singulari și nu de o „corporație” cum este Adunarea.
- Potrivit cu Galateni 3 nu poate nicidecum fi vorba că lui Israel i-au fost luate făgăduințele sau i-ar fi fost luat altceva și ar fi trecute asupra Adunării.
- În Galateni 3 nu este vorba de toate binecuvântările lui Avraam, ci, așa cum arată versetele 6-8, numai de binecuvântarea pentru națiuni, binecuvântarea îndreptării prin credință.
- Noi nu citim aici că făgăduința dată lui Avraam ar fi împlinită în timpul acesta. Făgăduința, pe care el a primit-o cu privire la națiuni, se referă la binecuvântarea națiunilor în timpul Împărăției păcii. Binecuvântarea, cu care națiunile sunt binecuvântate în mod special în zilele noastre (vezi Romani 11.11b, 12b)²⁷, nu are nici un loc în făgăduințele Vechiului Testament. De fapt binecuvântarea este așa de general formulată, că națiunile astăzi își pot găsi locul lor în ea. Noi aparținem acelor care „am sperat dinainte în Hristos” (Efeseni 1.12). Deci noi am crezut, înainte ca aceia să creadă, pentru care de fapt au fost rânduie făgăduințele. Principial noi credem ca

²⁶ Compară R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, p. 20-21.

²⁷ Acesta este timpul în care noi trăim astăzi: timpul Adunării.

Avraam și de aceea primim binecuvântarea conform aceluiași principiu, și anume, credința; de aceea putem aplica această făgăduință și la noi.

9.6.3 Ce este moștenirea lui Avraam (Galateni 3.18,29)

18 Pentru că, dacă moștenirea este din Lege, nu mai este din promisiune; dar Dumnezeu i-a dăruit-o lui Avraam prin promisiune. ... 29 iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci „sămânța“ lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii. (Galateni 3.18,29)

Întrebare: Dacă aici se spune, că noi suntem moștenitori ai lui Avraam, nu aruncă aceasta lumină asupra Efeseni 3.6²⁸ cu privire la întrebarea, ce se înțelege acolo prin moștenire și făgăduință? Nu confirmă aceasta gândul, că noi am devenit comoștenitori ai moștenirii lui Israel și copărtași la făgăduința lui Israel?

Răspuns: Așa cum am arătat mai înainte, noi nu avem a face aici cu binecuvântarea, pe care noi am primit-o pe baza glorificării Domnului, ci cu binecuvântarea lui Avraam pe baza întrupării ca Om a lui Hristos și a morții Lui. Dacă noi suntem numiți moștenitori ai lui Avraam, aceasta însă nu înseamnă că moștenirea înseamnă aici același lucru ca în epistola către Efeseni. Tot așa de puțin are a face moștenirea prezentată în 1 Petru 1.4²⁹ cu moștenirea despre care este vorba în Galateni 3 și Efeseni 3. Aici moștenirea este foarte general făgăduința binecuvântării pentru națiuni, care a fost dată lui Avraam. Ea cuprinde în sensul cel mai restrâns îndreptățirea prin credință, pe care a primit-o Avraam (vezi Galateni 3.8). Nici făgăduința din Efeseni 3 nu are nimic a face cu făgăduința din Galateni 3.

9.6.4 Legământ necondiționat cu Avraam? (Geneza capitolele 17 și 18)

10 Acesta este legământul Meu pe care-l veți păzi între Mine și tine și sămânța ta după tine: orice bărbat dintre voi să fie circumcis ... 14 Și partea bărbătească necircumcisă, cel care n-a fost circumcis în carnea prepușului său, sufletul acela va fi nimic din poporul său: a călcat legământul Meu“. (Geneza 17.10,14)

Pentru că l-am cunoscut că va porunci copiilor săi și casei sale după el să țină calea Domnului, să facă dreptate și judecată, ca Domnul să aducă peste Avraam ce a vorbit despre el“. (Geneza 18.19)

Întrebare: Nu arată clar locurile din Scriptură citate mai sus că și legământul cu Avraam nu era fără condiții?³⁰

²⁸ „... că națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie.”

²⁹ „... o moștenire nesticăcioasă și neîntinată și care nu se vestejește, păstrată în ceruri pentru voi.”

³⁰ Vgl. R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, S 112-113.

Răspuns: Geneza 17.14, privit superficial, pare să spună că legământul cu Avraam asemenea legământului sub Moise era condiționat. Însă „condiția” aceasta este cu totul alta decât condiția în cadrul legământului Legii, care cerea ascultare față de toate poruncile. Această „condiție” este chiar opusul condițiilor Legii. Circumcizia, semnul legământului, pe care Avraam și urmașii lui trebuia s-o împlinească, arată tocmai incapacitatea totală a omului de a împlini poruncile Legii. De ce? Filipeni 3.3 explică înțelesul circumciziei: noi nu avem nici o încredere în carne: „Pentru că noi suntem circumcizia, cei care slujim prin Duhul lui Dumnezeu și ne lăudăm în Hristos Isus și nu ne încredem în carne.” Aceasta este exact opusul încrederii în faptele Legii: încredere în Lege înseamnă să ai încredere în carne. Omul în carne nu merită nimic altceva decât judecata: numai dacă este judecată carnea, făgăduința lui Dumnezeu poate deveni efectivă pentru fiecare. Deci nu este vorba că omul face ceva, ci mai degrabă de faptul că el moare, deoarece el este total incapabil să contribuie cu ceva la îndreptățirea lui. Circumcizia este recunoașterea că totul depinde numai de harul lui Dumnezeu. Geneza 17.14 spune drept urmare exact opusul a ceea ce presupunea cel care a pus întrebarea.

Geneza 18.19 nu are nimic a face cu legământul, ci arată numai că este bucuria lui Dumnezeu să răsplătească ascultarea. De exemplu, Dumnezeu a răsplătit credințioșia lui Avraam, prin aceea că El i-a făcut cunoscut planurile Lui referitoare la Sodoma și Gomora.

9.6.5 „În Hristos” în Împărăția păcii?

Întrebare: De ce credințioșii din Împărăția de o mie de ani nu cunosc poziția pe care noi o avem în Hristos?

Răspuns: Această poziție este caracteristică credințioșilor din timpul de acum, care au o chemare crească și sunt deja acum așezați „în Hristos” în locurile cerești (Efeseni 2.6). După convingerea noastră credințioșii Împărăției păcii nu vor fi „în Hristos”:

1. Noi suntem „în Hristos” numai ca într-un Hristos care a murit și a fost înviat. Dar dacă Hristos a murit, El a murit față de Lege. Deci cei care sunt „în Hristos” nu mai au a face cu Legea. În Împărăția de o mie de ani însă, Legea va fi scrisă pe inimile izraeliților (Evrei 8.10; 10.16). Prin aceasta ea va fi etalonul pentru voința lor.
2. „În Hristos” sunt anulate diferențele între iudei și națiuni (Galateni 3.28); în Împărăția de o mie de ani însă aceste diferențe în relația cu Dumnezeu vor avea o importanță mare (Deuteronom 28.13; Isaia 2.2-4; Ezechiel 44.9; Mica 4.2; Zaharia 8.23).
3. „În Hristos” noi am fost aduși așa de aproape de Dumnezeu, că avem acces la Tatăl și privit în comun suntem templul lui Dumnezeu (Efeseni 2.13-21). Acest acces la Dumnezeu nu-l vor cunoaște credințioșii din Împărăția de o mie de ani. Vor fi bariere diferite, care vor îngreuna sau vor interzice accesul la Dumnezeu, așa cum ne arată ultima parte a cărții Ezechiel (Ezechiel capitolele 40-48).

Prin aceasta este clar și faptul că credincioșii Vechiului Testament nicidecum nu erau Hristos, căci poziția lor era chiar mult mai joasă decât poziția credincioșilor din Împărăția de o mie de ani, care au voie să privească înapoi la lucrarea terminată a lui Hristos.

9.7 Concluzie

Capitolul al treilea al epistolei către Galateni face parte din capitolele grele ale Noului Testament. Dar dacă recunoaștem linia principală din epistola către Galateni, înțelegem mai bine capitolul 3, și vedem că adevărul dispensațional nu trebuie să se sfârșească de stânca din Galateni 3, așa cum gândește Poythress (vezi § 9.1).

Credincioșii din Galatia voiau să aleagă un alt drum, respectiv drumul vechi, pe care să obțină dreptatea. Apostolul îl numește un drum blestemat și accentuează că nu poate fi decât un singur drum spre îndreptățire: drumul credinței. Luând pe Avraam ca exemplu, Pavel arată: numai pe drumul acesta poate omul obține dreptatea. Credincioșii din Galatia trebuiau să cunoască că drumul credinței nu era un drum nou, ci că Avraam a fost deja binecuvântat pe drumul acesta. Pentru aceasta el le arată legătura lor cu Hristos, prin care ei – și noi cu ei – intrăm în binecuvântările lui Avraam tratate aici: îndreptățirea prin credință și viața din Dumnezeu.

Învățătorii răi voiau să-i facă pe credincioșii din Galatia să creadă că ei ar deveni fii ai lui Dumnezeu abia prin circumcizie și împlinirea poruncilor Legii ca fii ai lui Avraam. Pavel arată clar, că credincioșii Vechiului Testament au devenit prin aceasta numai copii minori ai lui Avraam. Deci lucrurile stăteau exact invers, decât gândeau credincioșii din Galatia. Un fiu major și moștenitor al lui Avraam se poate deveni numai în afara Legii: numai pe drumul credinței în Hristos. Numai așa se poate avea parte ca fiu și moștenitor de toate drepturile lui Avraam. Ca moștenitori ai lui Avraam avem parte de îndreptățirea prin credință și viața din Dumnezeu. În afară de aceasta avem binecuvântarea mare a Duhului (Galateni 3.14) și înfierea (Galateni 3.16), deoarece noi suntem „în Hristos” – binecuvântări mult mai mari decât moștenirea directă de la Avraam, îndreptățirea și viața din Dumnezeu. Drept urmare partea noastră ca unii care sunt în Hristos – Urmașul lui Avraam – este mai mare decât partea credincioșilor din Vechiul Testament. Epistola către Galateni nu amintește alte binecuvântări, în afara binecuvântării Duhului și a înfierii. Dacă vrem să găsim binecuvântările noastre deosebite, atunci trebuie să ne ocupăm cu epistola către Efeseni. Deci noi nu putem urma pe Poythress nici în punctul că aici în epistola către Galateni am fi aduși la „savurarea deplină a tuturor binecuvântărilor, indiferent dacă noi suntem dintre iudei sau dintre națiuni”.

Dacă ținem seama de aceasta, nu vom ajunge la gândul că Adunarea (Biserica) ar fi o împlinire a tuturor făgăduințelor lui Dumnezeu sau că binecuvântările lui Israel ar fi transmise Adunării/Bisericii.